

Rosenius' samlede skrifter

1.3

Hvad skal jeg gøre?

Hvordan bliver den nåde, Gud har skænket os i Kristus min personlige ejendom?

Jeg ved at: "før verdens grundvold blev lagt, har Gud udvalgt os i Kristus". Jeg har hørt om den pagt, Gud fra evighed oprettede med sin søn, og om det testamente, hvori han indsætter os til arvinger sammen med ham. Guds ord siger mig endvidere, at således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at han skulle blive vores anden Adam, stå som vores stedfortræder over for Gud - en retfærdig for uretfærdige - gøre det, vi var skyldige at gøre, og lide det, vi havde fortjent.

Jeg har lært at: "det som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin søn i syndigt køds skikkelse" - og at "den, som ikke kendte til synd, har Gud gjort til synd for os for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham". Rom 8:3; 2. Kor. 5:21.

Og jeg forstår, at dette er den evige og urokkelige grundvold, der er lagt for menneskeslægtens frelse: "Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus". 1. Kor 3:11.

"Herren har svoret og angreder det ej: Du er præst evindeligt på Melkisedeks vis". Salme 110:4. "Om også bjergene viger, om også højene rokkes - min fredspagt rokkes ikke, siger Herren". Esajas 54:10.

Grundlaget er altså i orden. Det, Kristus har vundet, er testamenteret mig. Men hvad skal jeg gøre for at komme i besiddelse af det?

Ad hvilken vej og på hvilken måde bliver det min personlige ejendom? ^(s.56) Det er jo ikke alle mennesker, der bliver frelst. Det er ikke alle, der kommer i besiddelse af den arv, der dog med rette er deres. Det opnås kun af dem, der søger og modtager den på

den rette foreskrevne vis. De, der søger den på anden måde eller slet ikke søger den, får ikke mere gavn af den, end om den aldrig havde eksisteret.

På mangfoldige måder og ad mange forskellige veje har mennesker forgæves søgt at indgå til livet (Luk 13:24).

Derfor spørger jeg igen: Hvordan kan jeg med fuld sikkerhed vide, ad hvilken vej og på hvilken måde Kristi fortjeneste bliver tilregnet mig? Det ville have været umuligt for os at komme til vished i denne sag, hvis ikke Gud selv fra evighed havde fastsat måden, hvorpå det skal ske, og åbenbaret os den gennem sit ord.

Begge dele har han gjort til fuldkommenhed, og derfor kan han med fuld ret sige: "De er uden undskyldning" (Rom 1:20b), for den, der vil give agt på, hvad Gud siger i sit ord, er det muligt at få lige så fuld vished om vejen til frelse, som han har om sin egen eksistens. Den, der endnu er i tvivl om, hvor vejen går, har ikke været opmærksom på ordets anvisning, men i stedet søgt klarhed ad tankens vej og ved hjælp af sin fornuft prøvet på at lave sig selv en frelsesvej. Og når han i Skriften støder på det lille enfoldige ord, som udtrykker hele hemmeligheden, så undres han. I stedet for ydmygt at bøje sig for det og lydigt følge dets anvisning tager han anstød af det. På den måde bliver han stadig mere forblindet og forvirret og når aldrig frem til vished. Tusinder har forundret sig over, at det lille ord "tro" har fået så stor en plads i Bibelen, og at vor frelse skal være så nøje knyttet til troen. For mangfoldige er det blevet til anstød og forargelse. Men som "en anstødssten og en klippe til fald" står ordet der, fast og urokkeligt, grundet, som det er, i Guds evige rådslutning til vores frelse. ^(s.57)

Gud har fra evighed besluttet og i sit ord åbenbaret, at hans enbårne søn skulle påtage sig hele frelsesværket, og at frelsen skulle skænkes os som en gave. Altså behøver vi intet som helst at gøre for at fortjene den eller blive værdige til den, men har blot at modtage den som det, den er: en gave, der skænkes os frit og for intet.

Men denne gave rækkes os gennem ord og løfter og kan derfor ikke modtages på anden måde end ved tro. Hvorledes denne tro opstår, og hvad den virker i os, skal vi senere se komme tilbage til. Her skal blot understreges, at den frelsende tro er at modtage gaven på en måde, der svarer til måden, hvorpå den gives. Den gives som gave, derfor må den modtages som gave. Den rækkes os gennem ord, derfor må den modtages ved tro. Det eneste, vi har at gøre, er at tage imod. "Derfor," siger Paulus, "skete det ved tro, for at det kunne være af nåde, så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten" Rom. 4:16.

"Thi af nåde er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven" Ef. 2:8. Gave er det. Når derfor Jesus forkyndte Guds evige rådslutning til vor frelse, idet han sagde: "Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne," så gav han med det samme anvisningen på, hvorledes vi skulle komme i besiddelse af gaven, idet han tilføjede: "- for at enhver som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" Johs. 3:16.

Og samtidig med, at han gav sine disciple det hverv at gå ud i alverden og forkynde evangeliet for al skabningen, fastsatte han betingelserne for at blive delagtig i det med ordene: "Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst" Mark. 16:15-16. Derfor brugte også Jesus selv under sin virksomhed herved gang på gang ordet tro. Bestandig lyder det: "Din tro har frelst dig" - "det ske dig, som du tror" - "har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror - " osv. ^(s.58). Ved troen fik jo også de gamle godt vidnesbyrd, Hebr. 11:2 ff.

Allerede Adams og Evas anden søn, den retfærdige Abel, fik ved troen "det vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud selv kendtes ved hans offergave". Ved troen blev Noa "en dom over verden og arvingen til trosretfærdigheden". Og Abraham "troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed" 1. Mos. 15:6.

Men de klareste vidnesbyrd om troen finder vi dog hos apostlene og da i særdelenhed hos Paulus. Han siger i Rom. 3, at Gud stillede Kristus til skue i hans blod som sonemiddel ved tro - at der er åbenbaret en retfærdighed fra Gud ved tro på Jesus Kristus for alle dem, der tror - og at et menneske bliver retfærdiggjort ved tro uden lovgerninger. I Rom. 4:5 læser vi: "Den, som ikke har gerninger at påvise, men tror på ham, som retfærdiggør den ugudelige, ham regnes hans tro til retfærdighed" og i

vers 14 "Hvis de, der bygger på loven, er arvinger, så er troen uden betydning og forjættelsen sat ud af kraft".

I Galaterbrevet taler Paulus om samme sag: "Da vi ved, at ingen bliver retfærdiggjort af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, så har vi sat vor tro til Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjort af tro på Kristus og ikke af lovgerninger, thi af lovgerninger vil intet menneske bliver retfærdiggjort" Gal. 2:16. "Det liv jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig" Gal. 2:20. "Derfor skal I vide, at de, som er af tro, de er Abrahams børn, altså velsignes de, der er af tro, sammen med den troende Abraham" Gal. 3:7; 9.

"Thi Abraham troede Gud, og det blev regnet han til retfærdighed - - og således skulle han blive fader til alle uomskårne, som tror, så at retfærdighed kunne blev den tilregnet" Rom. 4:3; 11. ^(s.59)

"Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds børn ved troen" Gal. 3:26. Tydeligere, end det er sagt gennem disse og mange andre af Skriftens ord, kan det ikke siges. Og "Skriften kan ikke omstødes!" (Joh. 10:35). Altså har Gud fra evighed af fastsat troen som betingelse for at få del i Kristus og hans forsoningsværk. Guds nåde er, som før sagt, en gave, givet for intet, og følgelig er det umuligt at komme i besiddelse af den på anden måde end ved tro. Nåden er fri. Da tager vel alle syndere med glæde imod den?

Himlens dør står vidt åben. Da holder vel ingen sig tilbage? Der bydes til bryllup (Matt. 22:2). Til et gæstebud med "fede marvfulde retter og stærk og klaret vin" Esajas 25:6. Et gæstebud af så idel nåde og lykke, med lægedom for de syge og med frihed og fred for de bundne. Alt er rede, og indbydelsen er sendt ud. Til arme syndere, når og fjern, lyder det: Glæd og fryd jer, I er reddet fra undergang, synden er sonet, og en evig retfærdighed skænkes jer. Kom! "Smag og se, at Herren er god!". Alle I, som synden og Satan har bastet og bundet, alle I med de sønderknuste og sorgfulde hjerter - Han er kommen, som er sendt "med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fangne og udgang for dem, som er bundet, og for at trøste alle, som sørger" Esajas 61:1-2.

"Alle, som tørster, her er vand, kom I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk" Esajas 55:1. Skulle man ikke vente et mægtigt røre overalt, hvor en sådan indbydelse bliver kendt? Slipper ikke de, der hører den, alt og haster afsted til brylluppet? Nej! Tværtimod! alt er roligt. Mange giver sig ikke engang tid til at høre indbydelsen til ende, men går deres vej, den ene ud på sin mark, den anden til sin forretning. En tredje bliver ^(s.60) hjemme for sin hustrus skyld, andre hindres i at komme af slægtninge eller venner. Men endelig ser jeg en krøbling her, en tigger der, en halt, en blind, en fange, som opmærksomt lytter til indbydelsen. De standser og søger nærmere rede på, hvad det drejer sig om, og de trækker sig nærmere og nærmere til festsalen. Vel går det noget trægt med at komme indenfor - de synes vel, de er for tarveligt klædt - men ind kommer de da efterhånden. Men nu de andre - det store flertal - hvorfor kom de ikke med til brylluppet?

Var de ikke indbudt?

Var der ikke fri adgang også for dem?

Jo men de ville ikke. (Matt. 22:3). Ville de ikke komme? Hvorfor? Nej - for "de raske har ikke brug for læge, men de syge" Matt. 9:12.

Det er ikke de fri, men de bundne, der søger at blive løst af deres bånd. Det er ikke de rige og mætte, der tyr til andre menneskers barmhjertighed, men de fattige og de, som sulter. Findes der da mennesker, der er så heldigt stillet, at de har råd til at foragte indbydelsen til nådens bryllup?

Nej - "der er ingen retfærdig, ikke en, afvegne er alle, til hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en eneste. Der er ikke forskel. Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud" Rom. 3. Men det er ikke alle, der er sig det bevidst. De siger i deres hjerte: "Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget" Åb. 3:17. De befinder sig på kanten af en afgrund, men i sovende tilstand og ser derfor ikke faren. Bliver de advaret, svarer de: Ja, ja - men - blot endnu lidt søvn". Derfor må Herren først døde og siden gøre levende, først føre ned i dødsriget og siden føre op derfra igen, først slå og siden læge. Han vil nemlig have bryllupssalen fyldt, og derfor

må vi først gøres syge og fattige, vi må bindes, ydmyges og sønderbrydes, vi må bringes til erkendelse af vor synd og nød og fortabte tilstand. Dette sker gennem lovens krav og lovens dom^(s.61) - gennem en bodsprædiken, der som Døberen bereder vej for Herren.

Når vi ser, hvad der er formålet med omvendelsen, forstår vi også, at en ret omvendelse ikke er det samme som forbedring. Meningen er ikke, at omvendelsen skal lette os adgangen til Gud ved at gøre os i hvert fald nogenlunde pyntelige i hans øjne. Tværtimod! En ret omvendelse er, hvad Luther kalder "den opvakte og stinkende synd" og den gør ingen velbehagelig for Gud. En anden åndens mand siger: "Når isen brister under den, som før sprang lystigt omkring på dens glatte flade, og han, kæmpede for livet i det kolde dybe vand, kalder på en 'Frelser i nødens stund' - det er den rette omvendelse".

Thi så siger Herren:

"Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for synden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trangsel".

"Kom, vi vil tilbage til Herren! Han sønderrev, han vil os læge, han slog os, vil også forbinde".

"Thi hugged jeg løs ved profeten, dræbte med ord af min mund, min ret stråler frem som lys. Ej slagtoffer - kærlighed vil jeg, ej brændofre - kendskab til Gud!". Hos. 6.

Og Paulus siger: "Loven er blevet os en tugtemester til Kristus for at vi skulle blive retfærdiggjorte af tro" Gal. 3:24.

"Loven kom til, for at faldet kunne blive større, men hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig" Rom. 5:20.

Det er ikke for sin egen skyld, at Gud kræver omvendelse. Den skal ikke bane vejen for os til Guds hjerte, men berede Herren vej til vores hjerter. Derfor taler Skriften, når dem skal anvise vejen til retfærdighed og frelse, bestandig om tro. Så nøje er nåde, liv og frelse knyttet til Kristi person - og kun til den - at hvis det var muligt for et menneske i levende tro at modtage Kristus uden forudgående syndserkendelse og syndenød, så var dette tilstrækkeligt til frelse. Thi "den, som har Sønnen, har livet"

1.Johs. 5:12. ^(s.62) Men dette er og bliver en umulighed. Bibelen har ikke et eneste ord om eller eksempel på, at det skulle kunne lade sig gøre. Derfor må der beredes vej for Herren ved kravet om bod og omvendelse, således at syndserkendelsen vækkes.

Det er ikke ved foragt for loven, vi oplever, at "synden bliver større", men ved alvorligt at lægge vind på dens overholdelse. Det går til på følgende måde: Et menneske bliver af Guds Ånd gennem et eller andet Guds ord vakt op af sin åndelige dødssøvn. Han bliver klar over sin farlige stilling, ser at han har sovet på randen af en bundløs afgrund med Guds retfærdige dom hængende over hovedet. Her er ikke tid til at tøve - hurtig redning er fornøden. Men hvad skal han gøre? Af Guds ords svar på dette spørgsmål når kun et ind til hans bevidsthed: "Omvend jer!". Han forstår, at det er på grund af synden, han er under Guds dom, og mener derfor, at det er ved at aflægge synden og overholde loven, han skal undfly dommen. Derfor beslutter han at blive from og gudfrygtig, han skiller sig ud fra verden, læser Guds ord og beder, og han tager kampen op mod sine synder. Alt dette lykkes udmærket, så længe han holder sig på overfladen - aflægge ydre synder og i det ydre gøre gode gerninger - og ikke bekymrer sig om hjertets ondskab, der som regel tiltager i samme grad, som de synlige synder udslag deraf hæmmes.

Trøster han sig nu med sin forbedring og bærer over med det indre fordærv, måske endog undskylder det med, at også en kristen kender til svaghed, så er denne vakte sjæl blevet til en farisæer og ikke til en kristen. Loven er aldrig blevet ham "en tugtemester til Kristus". Han har aflagt ydre synder af dem, han ser verden øve, og kan rose sig af gode gerninger, som verden ikke øver, han læser og elsker Guds ord, hvad verden ikke gør, og er optaget af virksomhed for andres vel.

Han adskiller sig altså fuldstændig fra verden og må følgelig være blevet et helt nyt menneske. Skulle ^(s.63) han da ikke have lov til at regne sig for at være en kristen - så meget mere, som Kristus jo er død for syndere. Det er om sådanne, Jesus siger, at de ikke går ind gennem døren, men stiger andetsteds over. Vejen til en sand omvendelse går gennem den snævre port. Det må ikke være selve omvendelsen, man bliver tilfreds med og slår sin lid til. Lovens krav må trænge helt ned til ondets rod, helt ind til kilden, hvorfra det vælder ud. Guds hellige lov kræver fuldkommen hellighed,

bestandig kærlighed til Gud og det, som er godt, had til synden, årvågenhed og kamp mod det onde.

Når da et menneske bliver vakt til erkendelse af synden i hjertedybet, ser sin egenkærlighed og sin egenvilje, sit hovmod og sit afguderi, sin ligegyldighed for Gud, sin træghed til bønnen og sin tilbøjelighed til vellyst, hovmod og gerrighed, og tager kampen op mod alt dette, da kommer han til at sande apostelens ord: "Da budet kom, levede synden op - thi da synden fik en anledning, bedrog den mig ved budet og dræbte mig ved det - for at synden ved hjælp af budet skulle vise sig i sin grænseløse syndighed" Rom. 7.

Denne opdagelse gør det arme menneske helt forfærdet. Synder, som han ikke havde anelse om, at han husede i sit hjerte, vælder frem og trodser alle hans forsøg på at dæmme op for dem. Han er værre end nogensinde før, synes han, og så er sandheden dog den, at synden har været der hele tiden. Blot ligger den ikke længere sovende i hjertedybet, men er vakt til live og ægget til virksomhed af loven. Med rette hedder det, at synden ved hjælp af budet sig i sin grænseløse syndighed. Nu er det lige meget, hvad et sådant menneske foretager sig - han er dog fordømt og ulykkelig. Anstrenger han sig af al sin magt for at svare til lovens krav, opnår han kun, at "synden bliver større". Ryster han det hele af sig, lader hånt om loven og sover videre i synden, er han selvskreven til fortabelsen. Hvad skal han da gøre for at blive frelst?
(s.64)

Ja, hvad skal han gøre? Det, han hidtil har gjort, har kun tjent til at øge hans fortvivelse. Følgen var jo, at han blev endnu mere syndig end før, mere rådløs og afmægtig. Han ser synden, men har ikke kraft til at modstå den - han lider under den, men elsker den samtidig - han hader den nok, men kun som trællen hader åget, og ikke med barnets villige ånd, som kun fås gennem troen. Her har vi endelig den syge, som er taknemmelig for lægens hjælp, den fangne, som higer efter friheden, den fattige, som gerne tager imod indbydelsen, som har et åbent øre for budskabet om nåde ved "forløsningen i Kristus Jesus". Nu bliver det forunderlig stort og herligt at høre om "den retfærdighed fra Gud, som er åbenbaret uden lov," om ham, som "retfærdiggør den ugudelige," og som har sagt: "Af nåde er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven" og fra hvem nu indbydelsen lyder: "Kom hid til mig alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile".

Nu tændes der ved evangeliets liflige budskab en sand, levende og frelsende tro i deres hjerter. Bedst som de var ved at tabe modet, både over deres synd og over deres mislykkede forsøg på forbedring, dæmmer det for dem, at alt det, de søgte at opnå gennem anger og bod, bøn og kamp, er allerede vundet til dem af en anden og skænket dem, uden at de selv på nogen måde har gjort sig fortjent til det. De griber ordet om, at "det som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da ham sendte sin søn", og det går op for dem, at en evig retfærdighed er bragt til veje og blot venter på, at de skal komme og tage imod den. Men det samme evangelium vækker højst forskellige følelser hos de forskellige mennesker. Hos nogle vækker det glæde og håb. Undrende spørger de: Gælder indbydelsen også mig? og ^(s.65) længselsfuldt strækker de sig imod Kristus og hungre og tørster efter hans retfærdighed. Hos andre virker det forøget anger og sorg, når Guds kærligheds varme begynder at smelte de før så hårde hjerte.

Men sorgen blandes med håb, og en inderlig længsel efter at få del i denne kærlighed og nåde (der) fylder deres sind. Andre igen føres fra den dybeste syndenød til den højeste frelsesfryd. Fordi mennesker er så forskellige, når Helligånden sit mål ad forskellige veje. Men hos alle dem, der har fået deres blik vendt bort fra sig selv og rettet mod den korsfæstede, er den frelsende tro allerede tændt i hjertet. Det er den samme tro, som Jesus ofte priste hos de mennesker, der søgte hans hjælp i deres nød. Til kvinden, der trængte sig frem for bagfra at røre ved kvasen på hans kappe, sagde han "Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig" Matt. 9:22.

Og til synderinden, som i Simons hus vædede Jesu fødder med sine tårer, hed det: "Dine synder er dig forladt - din tro har frelst dig, gå bort med fred" Luk. 7:37-50. Om disse eksempler siger Luther: "De havde hørt rygter om, at Jesus havde trøst og hjælp til alle, som kom til ham. Dette rygte troede de, og derfor kom de, drevet af deres nød. Havde de ikke troet det, de hørte, var de ikke kommet".

Denne tro kalder Jesus en frelsende tro, skønt den kun havde ytret sig deri, at de opsøgte han og bad om hans hjælp. Når der Paulus i Rom. 10, anfører profeten Joels ord: "Enhver der påkalder Herrens navn, skal frelses", så tilføjer han straks: "Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på?"

Dette viser tydeligt, at påkaldelse af Herrens navn nødvendigvis forudsætter, at troen er til stede. "Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden" siger Jesus i

Matt. 5:6. Denne hunger og tørst er også en form for tro. At komme til Jesus og tage imod ham ligeså. ^(s.66) "Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort" sagde Jesus. Johs. 6:37. Og i Johs. 1:12 hedder det: "Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn". En sådan hungrende, tørstende, kæmpende og søgende tro finder vi hos den besatte drengs far, da han råbte: "Jeg tror, hjælp min vantro!".

Vi ser den også hos bruden i højsangen, når hun om natten går omkring i byen og søger den, hendes sjæl har kær, og hos patriarken Jakob, da han sagde: "Jeg slipper dig ikke, uden de velsigner mig". Denne søgende, påkaldende, hungrende og tørstende tro er den egentlige frelsende tro. Det er jo en tro på Jesus og ikke på noget hos os selv. Men denne tro vil før eller senere blive beseglet med vished. Da siger bruden: "Jeg har fundet ham, som min sjæl har kær, han er min og jeg er hans". Da falder dækket fra mine øjne, så jeg ser det, jeg ikke før kunne se: at alt det, jeg gik og ventede på, er fuldkommet i Kristus, at al min synd og urenhed, al min ligegyldighed og hårdhed er i ham sonet, betalt og udslettet, ja sænket i havets dyb, og at det alene er min vantro, der har været min ulykke.

Nu ved jeg, at "En er død i alles sted, altså er alle døde" 2. Kor. 5:15. Kristus døde ikke for sig selv, men for os. Er ikke det nok til forsoning, er det ude med mig, for selv kan jeg ikke gøre det ringeste til min frelse. Med troens fulde vished følger Guds fred. De synder, som nagede samvittigheden, er jo udslettet og tilgivet. Om denne fred siger apostlen: "Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus" Rom. 5,1. Dermed følger også ofte en hidtil ukendt overnaturlig fryd og glæde, et følbart gensvar på Guds kærlighed, hvorved sjælen får lov at "smage og se, at Herren er god" Salme 34,9. Men denne følbare fryd er ikke det egentlige og følger heller ikke altid umiddelbart efter troen. Det er heller ikke til den ^(s.67) skriften har knyttet frelsen, men ene og alene til troen på Kristus. Med troens fulde vished følger også fortroligt venskab med Gud og fortrolig omgang med ham.

Vi har, som Paulus siger, modtaget "En ånd der skaber barnekår" I den råber vi: "Abba Fader!" og "Ånden selv vidner sammen med vores ånd at vi er Guds børn" Rom. 8,15-16. Også den nye skabning, som vi er fremstået, vidner om, at en ny fødsel er sket.

"Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning, det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til" siger Paulus 2. Kor 5:17.

Et nyt sind, en ny åndelig smag, ny lyst til Guds lov, afsky for alt verdsligt, kødeligt og syndigt, et nyt åndeligt syn, en ny bekendelse og ny kærlighed både til brødrene og til alle. Men dette er frugterne af den modtagne nåde. Hvad selve modtagelsen angår, så anviser Skriften, som vi har set, kun en måde, hvorpå Guds nåde bliver vores personlige ejendom, nemlig ved tro. Kun ved, at vi modtager gaven, bliver den vores. Gud har udvalgt os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt, og det er på dette grundlag, vores frelse hviler.

Alt er fuldbragt ved Kristi død. Af nåde er vi frelst ved tro, det skyldes ikke os selv, Guds er gaven.

Det skete "ved tro for at det kunne være af nåde, så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten" Rom. 4,16. Hermed kan således den store evangeliske sandhed slå fast, at alle mennesker, blot de kommer til Kristus, straks får del i den nåde og frelse, som er skænket os i ham. Og fra Bibelens sidste blad lyder indbydelsen til alle: "Dem, som tørster, skal komme; den som vil, skal modtage livets vand uforskyldt".

17. januar 2005

(revideret: 2014 / 17. februar 2017)